

DE LAATSTE DOCHTER

R.S.E. GOMMER

NOVEL
Rebels
UITGEVERS

Beste lezer,

Met trots presenteren we jullie Renskes boek. We hebben samen met veel energie en plezier aan *De laatste dochter* gewerkt.

Zoals jullie op de achterflap hebben gelezen, leeft Alex in een ruwe wereld. Als enige vrouw in een wereld zonder vrouwen. Vermomd als jongen tussen alle rauwe mannen. Je kunt je wel voorstellen dat deze wereld niet zo onschuldig is.

Er zijn dan ook een paar hoofdstukken die niet zo geschikt zijn voor sommige lezers. Er komen thema's aan bod waar je misschien liever niet over leest. Als de volgende onderwerpen je niet aanspreken, dan is dit boek wellicht niet voor jou.

- ◇ beschrijvingen van wonden
- ◇ (dodelijk) geweld
- ◇ seksueel geweld
- ◇ gedachten aan zelfdoding / depressiviteit

We hopen dat je, als je ervoor kiest om te gaan lezen, net zo geniet van dit verhaal als wij hebben gedaan. We wensen je een fijne reis met Alex toe!

Liefs,

Gerda en Margreet
Novel Rebels Uitgevers

Voor de man op wie ik blind vertrouw en
de moeder en de zus van wie Alex alleen
maar kan dromen.

Papa, mama en Minke

**DEEL I
DE JONGEN**

Fragment uit Jacks reisdagboek

Dag 1

Kilometers te gaan: 657

Ik had nog maar een aantal stappen gezet en daar lag hij al: het eerste lijk. Tegen de stam van een boom. Ingevallen wangen, uitgezakte kin en bedekt met dieporanje herfstbladeren. Eén met het bos.

Het is kil buiten, op een andere manier dan binnen. Er hangt een dichte mist en het is windstil. Er klinkt geschreeuw in de verte, diep in het woud. Ze zijn dus nog niet allemaal dood. Na al die jaren zijn er nog steeds mannen die rondzwerven als geesten. Geesten van de oude wereld.

Ik voel angst tot diep in mijn botten, zinderend, als elektriciteit. Toch niet zo dapper als je altijd dacht, Jack?

Ach, ergens wil ik ook niet zonder de angst. Die geeft me tenminste het gevoel dat ik leef.

Bovendien kan ik hier ademen. In het laboratorium stik ik iedere dag een beetje meer door die bedompte, synthetische lucht die daar hangt. Hier, in de buitenlucht, bovengronds, kunnen mijn longen zich eindelijk echt vullen.

Oh, en ik heb mijn maatje. Ik mocht Hector meenemen. Ik weet wat ik achterlaat, maar ik moet mezelf voorhouden dat ik degene ben die het meeste gevaar loopt. Mijn doel heb ik duidelijk voor ogen. Zodra ik háár zag in de opname, haar gezicht herkende van mijn moeders foto's, wist ik dat ik moest gaan. En wat zijn een paar weken? Wat zijn een paar geschifte kerels? Wat is één lange tocht door de wildernis?

HOOFDSTUK 1

Ik had een van de betere openbare toiletten van het dorp gevonden. Er hing een penetrante pislucht en tegen de achtermuur zat een geel bevlekt urinoir waar ik niets mee kon, maar de houten deur was aan de boven- en onderkant gesloten. Niemand kon naar binnen kijken.

Buiten klonk rumoer van de mannen op het plein. Het feest, als je het dit jaar een feest kon noemen, was al begonnen.

Ik ademde diep in en uit voor ik mijn te grote leren jas openritste. Normaal hield ik zoveel mogelijk kleren aan als anderen in de buurt waren, maar dit was een noodgeval. Ik checkte een laatste keer of het roestige slot van het toilet goed dichtzat en trok mijn trui en T-shirt toen omhoog.

Shit. Precies wat ik dacht. Op de dikke, elastische band die om mijn ribben zat gewikkeld, ontdekte ik een natte, rode vlek.

Voor Ben me was komen ophalen, had ik mijn banden nog willen verschonen. Ik had de hele dag gejaagd op vogels in het kleine stukje bos binnen de muren van het dorp, en de randen van de banden waren in mijn huid gaan schuren. Maar Ben had gezegd dat we moesten opschieten, dat we te laat zouden komen bij de Thuiskomst als ik niet direct meekwam, en ik had toegegeven. Ik stond bij hem toch al bekend als de jongen die een eeuwigheid in de badkamer staat. Ik wilde niet dat hij zich nog meer aan me ging ergeren.

Ik schoof de band een beetje op. Dikke, rode striemen zaten op mijn borsten. Mijn tepel was een beetje gaan bloeden. Ik voelde eraan met mijn wijsvinger en mijn gezicht vertrok.

Zweet prikte onder mijn oksel terwijl ik het toilethokje afspeurde. Ik had geluk: er lag nog een stapeltje ruw, gerecycled papier dat als wc-papier diende. Ik pakte twee velletjes en depte het bloed op de witte band droog. Ook de rode strepen op mijn ribben veegde ik weg. Daarna drukte ik een flinke prop tegen het wondje aan en herschikte de banden.

‘Alex!’ Luid geklop op de deur. ‘Kom je nou?’

Mijn schouders schoten omhoog van schrik. Ik zette mijn stem zo laag mogelijk aan. ‘Ja, wacht even!’

Ik checkte nog eens of de prop goed zat en trok mijn shirt en trui toen naar beneden. Voor ik mijn jas weer dichtdeed, checkte ik mijn binnenzak. Ik ontspande wat. De kleine revolver, die ik vanavond bij me had voor de zekerheid, zat veilig op zijn plaats.

Er werd nog eens op de deur geklopt. Ik maakte het slot los en stapte het toilethokje uit. ‘Ja, ja, klaar.’ Met een geforceerde glimlach keek ik op naar Bens gezicht, dat ondanks de fronsende blik pijnlijk knap was. Zijn huid was zongebruind. De blossen op zijn wangen contrasteerden met zijn diepblauwe ogen.

Hij torende boven me uit. Even keek Ben me nog nors aan, toen zuchtte hij. ‘Ik ben de helft van mijn leven aan het wachten tot jij van de plee komt, man.’

Ik gaf hem een klap tegen zijn arm en begon al te lopen in de richting van het plein. ‘Kan ik het wat helpen dat ik een zwakke blaas heb.’

Er brak een brutale grijns op zijn gezicht door, terwijl hij me op een drafsje volgde. ‘Eigenlijk ben je gewoon een incontinente ouwe man.’ De lach werd duivels. ‘Mag ik je voortaan zo noemen? Incontinente oude man?’

Weer gaf ik hem een klap tegen zijn schouder. Harder dit

keer. ‘Zeker niet!’

Ben trok lachend zijn vuisten op en zijn ogen fonkelden. ‘Oh, wou je vechten?’ Hij deed een aantal schijnuithalen die ik overdreven vlug ontweek.

‘Te sloom. Wie is hier nou de ouwe?’

Hij grinnikte. Ineens zat er een arm om mijn nek en werd er met een vuist over mijn bol geraasd. ‘Neem dat terug, Alex de Incontinente.’

‘Hé!’ riep ik, maar Ben liet me niet zomaar los. En ineens borrelde er wat angst op. Wat als mijn banden zouden verschuiven? Wat als het wondje nog meer ging bloeden? Snel zette ik mijn geheime wapen in. Ik porde hem een paar keer onder zijn oksel.

Een kreet ontsnapte uit Bens mond. Direct liet hij los en lachend hield hij zijn handen omhoog. ‘Oké, oké, genade.’

Zijn volle bruine haardos zat warrig door het gestoei. Direct wilde ik naar voren leunen en mijn handen erdoorheen halen. Maar ik zag al voor me hoe hij vol afgrijzen achteruit zou deinzen, en hield me in. De herinnering aan vorige week, toen hij zijn hand abrupt had teruggetrokken toen onze vingers elkaar per ongeluk raakten, zat me nog vers in het geheugen.

‘Kom,’ zei ik, ‘op naar het feest.’

‘Dat hoeft je mij geen twee keer te zeggen.’

Ik glimlachte, maar die lach droop van mijn gezicht toen ik om me heen keek. Ik was niet vaak in het dorp. Het huis waarin ik met mijn vader woonde, stond een eindje bij het centrum vandaan, in het beboste gebied van Rolde, niet ver van de oostelijke muur. Maar iedere keer dat ik in het centrum kwam, kreeg ik een knoop in mijn maag.

Grijze huizen. Hier en daar een lampje dat vanachter de ramen scheen. Vanuit lege ruimtes. Hier en daar nog een ta-

fel in de kamer. Soms een kruis aan de muur, een Arabische vlag of een Boeddhabeeldje. Maar nergens bloemen. Nergens schilderijen. Nergens iets waar warmte uit sprak.

Het voelde alsof we op een begraafplaats leefden. Alsof ik de enige levende was tussen een groep geesten.

Flitsen van een droom schoten door mijn hoofd. De afgelopen maand had ik hem meerdere keren gehad. De mannen van het dorp, die op me afkwamen. Langzaam, dreigend. Telkens opnieuw zeiden ze: 'Je bent van ons.' Elke keer vluchtte ik bij hen vandaan. Soms zelfs over de muur, de buitenwereld in.

Ik wist wel dat het niet echt was. Gewoon een droom. Het betekende niets. Ik wist dat ik het naargeestige en koude gevoel dat het me gaf van me af moest schudden, maar het lukte me maar niet.

Ik voelde Bens aanwezigheid naast me. Ik moest mezelf eraan herinneren dat ik altijd hem nog had. En mijn vader. Zij zouden me beschermen, zelfs als er wat gebeurde.

We passeerden een huis waar een kier zat tussen de gordijnen van de slaapkamer. Ik wilde niet kijken, ik wilde het negeren, maar mijn blik werd automatisch naar binnen gezogen. Wat ik zag, was hoe elke slaapkamer in het dorp eruit moest zien. De ene kant van het tweepersoonsbed duidelijk beslapen en de andere kant opgevuld met een opblaaspop met geverfde, starende ogen. Die poppen waren verplicht. Onaangenaam maar waar. Om de mannen onder controle te houden. Een beetje gekte, om de ergste waanzin te voorkomen.

Een paar minuten later kwamen we aan bij het plein in het midden van het dorp. Huizen stonden er in een cirkel omheen. Magere mannen hadden zich rond brandende hout-

korven verzameld. Voor de gelegenheid waren op het plein tafels en banken neergezet. Op de tafels stonden wat schalen met aardappels, groentes die eruitzagen of ze nog wel wat langer hadden kunnen rijpen en kannen bier aangelengd met water. Normaal was het feestmaal wanneer de verken- ners terugkwamen groter. Bij de vorige Thuiskomst, vijf jaar geleden, hadden de tafels gebogen onder het gewicht van de hoeveelheid dampende schalen. Maar de afgelopen maanden ging het niet goed. Zeker tien ouderen waren overleden, twee winkels waren gesloten door ziekte en de oogst binnen het dorp was matig geweest. Meer dan ooit was goed nieuws van de verkenners nodig. Dat niet alleen, hopelijk hadden ze ex- tra behoeftigheden bij zich. Onderdelen om de ploegmachine weer aan de praat te krijgen bijvoorbeeld. En zout, hopelijk wat potten zout.

‘Ah, top, daar zijn Kiran en Menno al,’ zei Ben en hij haast- te zich naar voren.

Ik had minder zin om me onder de mannen te begeven en bleef nog even staan. Zwalkende kerels met ingevallen ogen die nu al te veel hadden gedronken, liepen aan me voorbij. Aan de rand van het plein stond een handjevol beschermers. In hun strakke uniformen hielden ze de kleine groep dorps- bewoners in de gaten. Stil en zwijgend, met knuppels in hun handen. Waarschijnlijk zouden ze het liefst meedoen, dacht ik, gewoon deel van ons zijn. Maar de burgemeester wilde het zo. Zeker na de ruzie in de bakkerszaak van Chris. Vorige week hadden vijf kerels elkaar de hersens ingeslagen, omdat iemand een opmerking had gemaakt over dat zĳn vrouw de ziekte het langst had overleefd.

Ergens vond ik het zielig. Wie verzon het toch, om daar een wedstrijd van te maken? Drie van de mannen waren op de ziekenzaal beland.

Ik keek rond, op zoek naar mijn vader. Ik voelde me altijd veiliger als hij er bij was. Maar ik zag hem nergens, ondanks dat hij al eerder naar het feest was gegaan om met de burgemeester te overleggen. Over bepaalde reglementen en misschien over zijn ontslag? Ik hoopte het. Mijn vader was sterk en koppig, maar hij zou het niet veel langer kunnen negeren. Drie jaar geleden was een auto-immuunziekte bij hem geconstateerd. Goddank niet dodelijk, maar wel zo ernstig dat mijn vader zijn rol als hoofd van de bescherming niet lang meer zou kunnen volhouden.

Ik wreef over mijn scheve, licht misvormde neus. Een zenuwtrekje dat ik al jaren had. Daarna trok ik de capuchon van mijn trui onder mijn jas vandaan en over mijn zwarte haar dat, ondanks de korte lengte, alweer krulde. Ik stak mijn handen diep in mijn zakken terwijl ik de kring inliep. Een bierglas werd direct mijn kant op gezwaaid en ik nam hem dankbaar aan. Alles wat me een beetje zou helpen ontspannen, was mooi meegenomen. Ik dook onder ellebogen door, wurmde me langs ruggen en vond Ben met Kiran en Menno op een bank.

De twee jongemannen leken nauwelijks op te merken dat ik naast ze kwam zitten. Ik vroeg me af of ze überhaupt wisten wie ik was. Ik liet me tenslotte nauwelijks zien en hield me veel op de achtergrond. Bens ogen flitsten vriendelijk mijn kant op. Daarna ging hij luid verder met een verhaal dat hij aan het vertellen was. Iets over de atletiekwedstrijd van vorige maand. Die hij had gewonnen. Net als alle andere keren in de afgelopen zes jaar trouwens. Het verbaasde me dat Kiran en Menno nog steeds met grote ogen naar Ben zaten te luisteren. Zelf had ik het verhaal al zeker tien keer moeten aanhoren. Ik glimlachte. Niet dat ik het ze echt kwalijk kon

nemen. Door de manier waarop Ben sprak, hoe hij handgebaren maakte en luid lachte tussendoor, hing iedereen altijd snel aan zijn lippen. Het hielp natuurlijk ook dat Ben de 'kroonprins' was. De zoon van de burgemeester. De jongen waar iedereen tegenop keek en bij in de buurt wilde zijn. Die waarschijnlijk het nieuwe hoofd van de bescherming zou worden. Als mijn vader tenminste eindelijk wilde toegeven dat hij het niet langer volhield.

Soms had ik liever gewild dat Ben niet de zoon van de burgemeester was. Dan had ik hem meer voor mezelf gehad.

Ik nipte van mijn biertje en bekeek stiekem de andere mannen om me heen.

Links van me zat een groepje oudere kerels die ik stuk voor stuk van gezicht kende, maar nog nooit had gesproken. Ze lachten met elkaar en leken niet zo somber als sommige anderen.

'Nou, wat denken jullie?' zei eentje. 'Wat gaan we horen?'

'Geen idee, Tim,' zei een ander. 'Het is altijd afwachten waar de verkenners mee terugkomen.'

Hun blikken gingen automatisch in de richting van de poort en naar de muur, die als een donkere schaduw rondom het dorp hing. De vijftien meter hoge omheining. Elk jaar was er een meter bijgebouwd. Pas vorig jaar, precies op mijn vijftiende verjaardag, was de laatste steen gelegd.

'De buitenmuurders hebben inmiddels vast wel het loodje gelegd, denk je niet?' opperde iemand.

'Allemaal? Nee joh, lang niet. Er zijn er nog duizenden.'

'Nou, zestien jaar in de wildernis leven, dat overleeft niemand als je 't mij vraagt.'

'Alsof het hier zo'n pretje is,' brak een jongeman het gesprek in. Het licht van het vuur weerkaatste in zijn opvallend koude, donkere ogen.

‘Geloof mij, Anthonie, het is hier heel wat beter dan daarbuiten. We mogen hier dan niet elke dag aan het feesten en lol trappen zijn, maar toch. Die buitenmuurders steken elkaar de ogen uit, villen elkaar levend. Ik heb zelfs eens gehoord dat ze hun eigen ballen eraf hakken, koken en opeten...’

Een paar mannen maakten een walgend geluid, terwijl ze het beeld in zich op leken te nemen. Het hout in de vuurkorf naast ons knapte luid.

‘En...’ ging de man die Tim heette verder. ‘Denken jullie dat... dat ze nog ander nieuws hebben?’

‘Je bedoelt...?’

De man die het dichtst bij mij zat, haalde zijn schouders op. ‘Een man kan alleen maar dromen, maar de kans is klein. Heel klein. Sinds twee jaar na het begin van de Damesdood is er nooit meer eentje gespot. Die berichten daarna waren allemaal nep, echt waar.’

‘Oh man, beseffen jullie wel dat we dus al zeker veertien jaar droog staan?’

Er werd gelachen, maar ik hoorde de wrange ondertoon.

‘Al was er maar eentje,’ zei Tim. ‘Al was er maar één vrouw op de hele aardbol overgebleven, dan konden we die eens lekker te pakken nemen.’

Er werd weer gelachen, maar nu was er ook iemand die er tegenin ging. ‘Nou, nou, zo kan-ie wel weer.’

Ik voelde me misselijk, kon niet langer blijven zitten. ‘Ben,’ zei ik. Toen hij me niet leek te horen, herhaalde ik zijn naam iets luider. ‘Ben, ik ga alvast naar de muur.’

Nu keek hij op. ‘Oh...’ Zijn blik ging van mij naar Menno en Kiran. ‘Ik kom zo, oké? Ga jij maar alvast.’

Ik aarzelde, keek nog eens naar het groepje mannen naast ons en knikte toen. ‘Oké, tot zo.’

‘Tot zo, Alex.’ Ben glimlachte warm, maar richtte zich snel

weer op zijn gesprek met Menno en Kiran.

Ik nam een flinke slok waterig bier, zette het glas toen neer op een tafel en haastte me de menigte uit, weg van het licht van de houtkorven, weg van de dronken mannen.